

GYVENIMO ŽODIS

2007 vasaris

„Laimingas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu“ (Jer 17,7).

Tai pats protingiausias gyvenimo būdas: atiduoti savo gyvybę į rankas To, kuris ją mums dovanojo. Kas beatsitiktų, Juo galime akiai pasikliauti: Jis yra Meilė ir nori mums gero.

Skelbdamas šį „palaiminimą“ pranašas Jeremijas pasitelkia biblinei tradicijai mielą įvaizdį: medį, pasodintą prie vandeningo upelio kranto. Nebaisi jam kaitra: jo šaknys gerai maitinamos, lapai visad žali, jis neša gausių vaisių.

Priešingai tie, kas pasitiki ne Dievu, bet gal valdžia, turtu, įtakinga draugyste, yra prilyginami krūmokšniui sausoje, sūrioje žemėje, kuris vargiai beauga ir neneša vaisių.

„Laimingas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu“.

Į Viešpatį kreipiamasi atsidūrus kraštutinėse, beviltiškose situacijose: nepagydoma liga, neišmokama skola, neišvengiamas pavojus gyvybei... Ir negali būti kitaip. Žinome, kad tai, kas nėra įmanoma žmogui, Dievui - įmanoma. Tačiau jei Dievui viskas įmanoma (plg. Mt 19,26), kodėl gi nesikreipus į Jį kiekvienu gyvenimo momentu?

Gyvenimo Žodis kviečia mus į nuolatinę bendrystę su Viešpačiu, pranokstančią vien mūsų prašymus, kuriuos, be abejo, taip pat turime Jam išsakyti, nes Jo pagalba mums visada reikalinga. „Laimingas“ - arba suradęs gyvenimo džiaugsmą bei pilnatvę žmogus, kuris užmezga su Juo pasitikėjimo ir atsidavimo kupiną santykį, kylantį iš tikėjimo Jo meile.

Jis - arti esantis Dievas, kuris yra artimesnis mums negu mes patys sau, keliauja su mumis ir pažįsta kiekvieną mūsų širdies tvinksnį. Su Juo galime dalintis džiaugsmiais, skausmais, rūpesčiais, planais... Nesame vieni net ir tamsiausiomis bei sunkiausiomis akimirkomis. Juo galime visiškai pasitikėti. Niekada mūsų neapvils.

„Laimingas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu“.

Chiara Lubich sako, kad išskirtinis būdas šį pasitikėjimą išreikšti galėtų būti „darbas dviese“.

Kartais mus apima tokios įkyrios mintys, - susijusios su aplinkybėmis ar žmonėmis, kuriems mes tiesiogiai negalime pasišvesti, - kad mums reikia daug pastangų gerai atlikti tai, ko Dievas prašo mūsų tą akimirka. Norėtume

būti arti mylimo žmogaus, kuris kenčia, patiria išbandymą, serga. Norėtume sugebėti išspręsti tą painią situaciją, nuvykti ir padėti kariaujančioms tautoms, pabėgėliams, alkstantiems...

Jaučiamės bejėgiai! Štai akimirka, kada reikalingas pasitikėjimas Dievu, tačiau kartais tai turi būti net heroizmą pasiekiantis pasitikėjimas. Chiara cituoja keletą pavyzdžių: „Aš nieko negaliu padaryti tuo atveju (...). Tada aš darysiu tai, ko Tu nori iš manęs šią akimirka: gerai studijuoti, gerai šluoti, gerai melstis, gerai prižiūrėti savo vaikus... O Dievas pasirūpins išrišti painiavą, paguosti liūdintį, išspręsti netikėtą problemą“.

Chiara užbaigia savo mintį: „Tai - darbas dviese, tobuloje bendrystėje; darbas, reikalaujantis iš mūsų didelio tikėjimo Dievo meile savo vaikams, o mūsų elgesys suteikia galimybę pačiam Dievui pasitikėti mumis.“

Tas abipusis pasitikėjimas daro stebuklus.

Pamatysim, kad ten, kur mes nepasiekėme, tikrai pasiekė kažkas Kitas, ir padarė neprilygstamai geriau už mus.

Herojiškas pasitikėjimo aktas gaus atlygį; mūsų gyvenimas, apsiribojęs tik viena sritimi, įgaus naują plotmę; pasijusime esą sąryšyje su begalybe (...). Mums labiau išryškės, dar ir todėl, kad būsime tai patyrę, jog esame visa galinčio Tėvo vaikai.“

„Laimingas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu“.

„Suskamba telefonas – pasakoja Rina, kuri dėl amžiaus jau vargiai beišeina iš namų. Škambina moteris, pagyvenusį kaip ir aš, kuriai jau kurį laiką siunčiu *Gyvenimo Žodį*. Jos brolis miršta, o ji nežino, ką daryti. Dabar atostogų metas, tad sunku rasti žmogų, kuris juo pasirūpintų. O be to, pastaraisiais metais buvo pradėjęs valkatauti... Jaučiu, kad šis draugės skausmas yra mano, ir kartu su ja jaučiuosi bejėgė. Ką galiu padaryti aš, gyvenanti taip toli, pririšta prie šios kėdės? Norėčiau pasakyti jai bent paguodos žodžių, tačiau ir tų neberandu, net šito nesugebu. Nebelieka nieko daugiau kaip tik užtikrinti, kad prisimisiu ją. Tačiau dar labiau, - kad melsiuos.“

Vakare, kai mano draugės grįžta iš darbo, kartu pavedame šią situaciją Dievui, atiduodame į Jo širdį visą savo baimę ir netikrumą.

Naktį atsibundu ir matau prieš akis tą valkatą vienišą, mirštantį. Vėl užmiegu ir vėl atsibundu. Dabar kaskart kreipiuosi į Tėvą: 'Jis yra vienas iš tavo vaikų, negali jo apleisti. Pasirūpink juo Tu'.

Po poros dienų paskambina mano draugė ir papasakoja, kad tą dieną po mūsų pokalbio pajuto didelę ramybę. 'Ar žinai, kad galėjome nuvežti jį į ligoninę? Ten jam padėjo, palengvino skausmus. Kančia jį apvalė, tad buvo pasiruošęs. Gavęs Eucharistiją, ramiai užmigo'.

Širdį užliejo dėkingumas ir didesnis pasitikėjimas Viešpačiu.

Moterų fokoliaras

Žirgo g. 1-32 10221 Vilnius

Tel. 277 71 18 – El. paštas: czflituania@post.5ci.lt

Leidiny skirtas Fokoliarų judėjimo Lietuvoje reikmėms

t. Fabio Ciardi ir Gabriella Fallacara
Vyrų fokoliaras

Lyglaukio g. 9B 01215 Vilnius

Tel. 215 35 05 – El. paštas: info@focolare.lt